

holdning til gennem udvalgsarbejdet at nå frem til et resultat, som de fleste mulige kan tilslutte sig. Det er også regeringens og regeringspartiernes ønske, at vi kan opnå så bred en tilslutning som muligt, sådan som vi også tilstræbte det, da vi gennemførte selve loven om folkeskolen.

Jeg genkender en række af synspunkterne, der er fremført i dag, fordi vi jo forud har haft nogle, vi skal vel kalde det uformelle drøftelser og meningsudvekslinger om, hvad vi ville lægge vægt på, når og hvis vi skulle gennemføre en revision af læreruddannelsen. Og jeg mener også at kunne hævde, at en række af de synspunkter, man kunne lytte sig frem til, har regeringen og regeringspartierne søgt at indarbejde i det forslag, der ligger her.

Hvis jeg skal tage fat i nogle væsentlige områder, som har været til debat, og som vi får brug for at fordybe os i under udvalgsarbejdet, og hvor ministeriet selvfølgelig beredvilligt vil bidrage, er der ét afgørende spørgsmål, som jeg mener trænger sig på, når man har lyttet i dag. Det er: Skal det være tre eller fire fag på linjefagsniveau?

Det er jo en overvejelse, vi også har gjort os i regeringen og i regeringspartierne. Det er en helt rimelig overvejelse at gøre sig, men alt, hvad vi har kunnet frembringe af synspunkter, vurderinger og analyser, tyder på, at vi skal lande på fire fag, hvis vi skal kunne betjene folkeskolen tilstrækkelig kvalificeret. Det har jeg forstået, at det er vi enige om alle sammen.

Det gælder i videst mulig udstrækning om, at lærerne kommer til at undervise i de fag, hvor de er blevet undervist på linjefagsniveau. Så jeg mener, at det bliver meget svært at fravige de fire fag, hvis vi skal imødekomme skolens behov, men det vil jeg selvfølgelig meget gerne drøfte nærmere med ordførerne under udvalgsarbejdet.

Som sagt har vi selv været omkring overvejsen, for man kunne også spørge: Var fire fag nok? Det har vi også drøftet tidligere: Burde det i virkeligheden være fem? Men da erfaringen altså er den, at danske lærere i gennemsnit underviser i mellem tre og fem fag, er vi kommet til det resultat. Vi har spurgt os for i det praktiske skoleliv, hvad der ville være rigtigt, og så er vi landet på fire fag.

Det er klart, at hvis man vælger tre fag, som flere her har argumenteret for, bliver der selvfølgelig plads til nogle af de ting, som er fremført i dag som ønsker, men hvis man vil have fire fag og fortsat fastholde det, som jeg har for-

stået der er ganske bred enighed om, nemlig en fortsat 4-årig læreruddannelse, så er der ting, man kommer til at, man kunne kalde det give køb på eller i hvert fald at justere på.

Spørgsmålet om niveauet og mulighederne for fordybelse i fagene har været noget, som de fleste ordførere også har været inde på, og jeg mener, det i sig selv vil være en styrkelse på det faglige område, at fagene nu kommer til at forløbe over fire år, og at det bliver muligt at koncentrere sin indsats om fire undervisningsfag. Det giver i sig selv en fordybelse.

Så vil jeg føje det til, som jo indgår i forslaget, og som adskillige her har fulgt op, at vi også ønsker, at der skal være en aktiv deltagelse fra de studerendes side, altså en mødepligt i et vist omfang, en mødepligt formentlig stadig kombineret med en frihed til at kunne fordybe sig i en del af stoffet. Den balance eller den kombination må vi søge at nå frem til i forbindelse med det arbejde, som også skal ende i en egentlig bekendtgørelse om uddannelsen. Og det ved alle her, alle ordførere i hvert fald, at netop bekendtgørelsesopfølgningen er meget væsentlig, når vi taler om en rammelov, som tilfældet er her.

Så har kristendomskundskabsspørgsmålet haft en central placering. Og jeg skal såmænd ikke fortænke ordførerne i, at med den polemik, der har løbet igennem længere tid, er der adskillige, der må være lidt på vildspor. Det er i hvert fald ikke min og regeringens holdning og heller ikke regeringspartierne, sådan som det er fremgået her, at vi skulle svække på feltet. Men jeg er selvfølgelig lidt forundret over, at det gode grundtvigske udtryk og begreb livsoplysning ikke kan have en plads også i en læreruddannelse.

Og det er jo, som man kan se, en læreruddannelse, hvor vi, når det gælder fællesfaget kristendomskundskab, forøger med 10 pct. eller endda godt 10 pct. Det er ikke udtryk for, at vi ønsker at nedprioritere. Vi lægger jo netop vægt på i bemærkningerne at understrege, at når læreren ud fra en almen betragtning skal beskæftige sig med spørgsmål om etik og moral og personlige holdninger, tages det op – står der direkte – med baggrund i kristendommen og under inddragelse af andre religioner og livsanskuelser, således at de studerende kan blive fortlige med, som det tydeligt skrives, det værdigrundlag, den danske skole bygger på.

Hermed mener jeg, at det klart er markeret som også ønsket af mange ordførere, at dette